

Arrest

nr. 91 101 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 7 juli 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 juli 2011.

Op 20 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 april 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 juni 2012 nr. 83 435 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 4 juli 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 23 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K. K. geboren te B. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 8 juli 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 juli 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 maart 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 juni 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een nationaliteitsbewijs dd. 12/09/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn oom hem gezegd zou hebben dat ze op zoek zijn naar hem waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de oom van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene opmerkingen maakt over zijn gehoor bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij opgemerkt moet worden dat dit gemakkelijke verklaringen achteraf zijn, dat de betrokkene de mogelijkheid had tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in beroep te gaan, dat de betrokkene van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

“A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan

systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en ondervraagd door de politiediensten die hem ervan verdenken samen te werken met de rebellen.

Verzoeker heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo brengt verzoeker papieren omtrent zijn identiteit bij en tevens heeft hij contact gehad met zijn familie die hem bevestigd hebben dat hij nog steeds gezocht wordt.

Uit deze brief en de verklaringen van de familie van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken.

Nu stellen dat de bijgebrachte documenten onvoldoende nieuwe elementen inhouden is niet correct. Uit de bijgebrachte documenten blijkt duidelijk dat de verzoeker nog steeds gezocht wordt en dat het leven in gevaar is indien hij zou dienen terug te keren.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de autoriteiten die hem viseren omwille van zijn vermeende betrokkenheid met de rebellen. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk nieuwe elementen vormen zodat zijn tweede asiel aanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat het geen nieuwe documenten zouden betreffen tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten niet eerder konden neergelegd worden en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker.

De 2de asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en heruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de nieuwe bijgebrachte stukken die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om een tweede asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker geen of onvoldoende nieuwe elementen zou bijbrengen.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoeker. Tegenpartij gaat dan ook te werd in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt.

Tevens wenst verzoeker op te merken dat de tolk bij het eerste verhoor mogelijks verschillende dingen verkeerd vertaald heeft. Verzoeker heeft een tolk sorani nodig en geen tolk farsi zoals tijdens het eerste verhoor. Mogelijks zijn er verschillende dingen zoals data verkeerd genoteerd en heeft het CGBS bij haar eerste beslissing zich gebaseerd op verkeerde gegevens. Dit nu afwenden alsof dit loutere beweringen zijn is niet correct.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd.23.07.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CG VS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 23.07.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2de asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte documenten van die aard zouden zijn dat zij de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen. Dat het echter niet aan tegenpartij is om hierover reeds te oordelen doch wel aan het CGVS.

De bijgebrachte documenten bevatten wel degelijk informatie die nuttig kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoeker en verzoeker had deze documenten niet eerder ter beschikking zodat hij ze ook niet eerder heeft kunnen bijbrengen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 23.07.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- de regels van behoorlijk bestuur;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoeker als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van verzoekers eerste middel zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Overwegende dat de betrokkene op 8 juli 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 juli 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 maart 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 juni 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 4 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een nationaliteitsbewijs dd. 12/09/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste

asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn oom hem gezegd zou hebben dat ze op zoek zijn naar hem waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de oom van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten! dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene opmerkingen maakt over zijn gehoor bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij opgemerkt moet worden dat dit gemakkelijke verklaringen achteraf zijn, dat de betrokkene de mogelijkheid had tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in beroep te gaan, dat de betrokkene van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. ”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat de tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle twee de stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht (een nationaliteitsbewijs en een enveloppe) en dat van allebei deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen

- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij nog steeds gezocht wordt en dat zijn leven in gevaar zou zijn, kan uiteraard geenszins afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Terwijl het geenszins onredelijk is van de gemachtigde om zogenaamde informatie van de oom van verzoeker niet in aanmerking te nemen, gelet op het feit dat het gemakkelijke beweringen van verzoeker betreffen.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). "De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). " (R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

"In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053)." (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is kennelijk een andere mening toegedaan dan de gemachtigde, doch de vage en ongestaafde beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt middels zijn uiteenzetting geenszins aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende verzoekers tweede middel tot nietigverklaring

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, vermits verzoeker de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek

aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”. Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het tweede middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoeker voert aan dat hij alle documenten heeft bij gebracht die zijn verhaal konden ondersteunen. Verzoeker vindt het te ver gaan dat het volledige verhaal en de vluchtmotieven als bedrieglijk worden afgedaan. Volgens verzoeker zou een onvoldoende zorgvuldig onderzoek zijn gevoerd naar de ware toedracht van de zaak.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet dienstig zijn.

Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat hij zich naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft gesteund op hetzelfde asielrelaas als bij zijn eerste asielaanvraag. Zo verklaarde verzoeker dat “zijn problematiek nog steeds actueel is”.

De verwerende partij merkt op dat de verzoekers eerste asielaanvraag zowel door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geweigerd, waarbij werd geoordeeld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd naar de “ware toedracht van de zaak”.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat het voorgelegde nationaliteitsbewijs en de enveloppe zijn verhaal ondersteunen en derhalve op zijn minst dienden onderzocht te worden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl de verwerende partij nogmaals opmerkt dat de gemachtigde zich niet diende te beperken tot de vaststelling dat nieuwe documenten werden voorgelegd, doch ook prima facie de bewijskracht van de nieuw voorgelegde stukken kon beoordelen, rekening houdend met hetgeen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werd beslist.

“Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek — een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kon genomen worden (bijlage 13quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. De eerste twee middelen worden wegens hun nauwe samenhang samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De omstandigheid dat de motivering summier zou zijn, maakt geen schending uit van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste en het tweede middel voert verzoeker aan dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de ware toedracht van de zaak, dat wel degelijk bewezen is dat hij aan systematische vervolging en bedreiging is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en ondervraagd door de politiediensten die hem ervan verdenken samen te werken met de rebellen, dat hij bijkomende bewijzen voorlegt van de problemen in zijn land van herkomst namelijk documenten omtrent zijn identiteit en verklaringen van zijn familie. De neergelegde documenten konden niet eerder worden neergelegd en tonen aan dat verzoeker nog steeds problemen heeft. Verzoeker meent dat de verwerende partij moet bewijzen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en dat het onderzoek van de nieuwe documenten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te gebeuren. Verzoeker meent dat louter op basis van de nieuwe documenten stellen dat het volledige verhaal van verzoeker bedrieglijk is, te ver gaat. Verzoeker had de documenten niet eerder ter beschikking. Verzoeker voert tevens aan dat de tolk tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal een tolk Farsi was in plaats van een tolk Sorani en dat er mogelijk verklaringen verkeerd zijn genoteerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 4 juli 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een nationaliteitsbewijs opgestuurd door verzoekers oom;
- een originele enveloppe waarin dit nationaliteitsbewijs werd verstuurd op 19 december 2011, toegekomen in België op 3 januari 2012.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

“Mijn problematiek is nog steeds actueel. Mijn leven is nog steeds in gevaar en kan niet terugkeren naar Iran. Mijn oom vertelde mij de laatste keer dat ik geen telefonisch contact meer mag opnemen met hem omdat ze op zoek zijn naar mij. Ze zouden sporen vinden via de telefoon en mij zo kunnen vinden.(...) Ik wil ook melden dat tijdens mijn 2de interview bij het commissariaat een tolk mij heeft bijgestaan die enkel Badini sprak. Ik verstond de tolk niet goed maar kon moeilijk opstaan tijdens mijn interview. Er zijn vele misverstanden gebeurd tijdens dit interview. Ik kon op dat moment nog geen Nederlands en kon dus ook niet vertellen dat ik de tolk niet verstond.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Overwegende dat de betrokkene een nationaliteitsbewijs dd. 12/09/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn oom hem gezegd zou hebben dat ze op zoek zijn naar hem waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de oom van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene opmerkingen maakt over zijn gehoor bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij opgemerkt moet worden dat dit gemakkelijke verklaringen achteraf zijn, dat de betrokkene de mogelijkheid had tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in beroep te gaan, dat de betrokkene van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn tweede asielaanvraag als enig stuk een nationaliteitsbewijs met enveloppe heeft voorgelegd dat dateert van 12 september 2009 en door hem in België werd ontvangen op 3 januari 2012, toen zijn eerste asielaanvraag nog hangende

was bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het motief dat verzoeker “*dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag*” en “*Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.*” strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier en is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij “de documenten niet eerder ter beschikking” had, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat hij ze in België ontvangen heeft in januari 2012.

Inzake zijn verklaringen toont verzoeker met zijn uiteenzetting in het middel dat hij nog steeds gezocht wordt door de politie en het leger, niet aan dat het onjuist zou zijn of kennelijk onredelijk dat informatie van een oom geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van verzoeker, dat ze terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat of elke verklaring die nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de bevoegde asielinstantie, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De documenten die verzoeker voorlegt naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom ze niet aanvaard worden als nieuwe elementen, met name omdat verzoeker zijn nationaliteitsbewijs vroeger had kunnen voorleggen en omdat verklaringen van een oom beweringen zijn van verzoeker, die terugslaan op de redenen die verzoeker gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom de vaststelling dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat de *prima facie* beoordeling van de voorgelegde stukken een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, ligt de bewijslast niet bij de verwerende partij maar is het aan verzoeker om aan te tonen dat hij overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat het relaas van verzoeker bedrieglijk is, maar wordt enkel verwezen naar de vroegere conclusie van de bevoegde asielinstanties over verzoekers eerste asielaanvraag. Waar verzoeker verwijst naar problemen met de tolk ten tijde van het interview bij het

Commissariaat-generaal inzake zijn eerste asielaanvraag, dient erop te worden gewezen dat verzoeker reeds een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing en dat het in het kader van dat beroep was dat hij deze grieven diende te laten gelden. Verzoeker kan in het kader van huidig beroep tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, geen argumenten aanvoeren tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep tegen deze beslissing werd reeds afgehandeld.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat ten onrechte niet werd aanvaard dat hij nieuwe gegevens zou hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“C Derde middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

De tweede asielaanvraag van verzoek werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

De maffia is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.

Ook de Russische autoriteiten willen verzoeker nog steeds vervolgen wegens zijn vermeende betrokkenheid bij rebellen.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“2.3. Betreffende verzoekers derde middel tot nietigverklaring

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 3 en 14 EVRM.

Dienaangaande merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Het enkele feit dat verzoeker ongestaafd aanvoert dat hij blootgesteld wordt aan represailles en terecht vreest voor zijn leven, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verder werpt verzoekster de schending op van art. 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: "EVRM"), ondertekend te Rome op 4.11.1950 en goedgekeurd bij wet dd. 13.5.1955.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status. "

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag (J. VANDELANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 1001, 343). Dergelijke schending van een ander recht of vrijheid vervat in het EVRM wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster toont verder op geen enkele wijze aan in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, want geeft niet aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

Een schending van art. 14 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat de maffia nog steeds op zoek is naar hem en dat de Russische autoriteiten hem nog steeds willen vervolgen omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de rebellen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker afkomstig is van Iran en dat zijn asielaanvraag steunt op zijn problemen in Iran. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker ooit verklaringen heeft afgelegd over problemen met de maffia of met Russische autoriteiten. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter staving van zijn vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar Iran. Hij toont niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Bijgevolg kan evenmin een schending van artikel 14 van het EVRM worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Iran.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Iran te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende verzoekers vierde middel tot nietigverklaring

In een vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 5 en 8 EVRM.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat artikel 5 EVRM het recht waarborgt op persoonlijke vrijheid en veiligheid. In casu dient volgens de verwerende partij te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel, zodat de door hem aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist.

“3.17. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen dat zij het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371)” (R.v.V. nr. 82 243 van 31 mei 2012)

“Daar waar verzoeker stelt dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in de “levensnoodzakelijke zaken ” voor zichzelf en zijn familie, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering nu verzoeker minstens zijn reis naar Europa kon bekostigen. Bovendien kan niet worden ingezien hoe dit een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid van verzoeker kan inhouden. Er wordt dan ook geen schending van artikel 5 EVRM aangetoond. ” (R.v.V. nr. 81 899 van 29 mei 2012).

Verzoeker voert in het middel voorts de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat een schending van de voormelde verdragsbepaling zou kunnen worden aangenomen, dient verzoeker zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit werd geschonden door de bestreden beslissing aannemelijk te maken.

“4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker geenszins het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aannemelijk maakt. Verzoeker beperkt zich tot de ongestaafde bewering dat het voor hem quasi onmogelijk is om in zijn herkomstland een familieleven te leiden, terwijl verzoeker inmiddels in België banden zou hebben opgebouwd. Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

“3.19. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen concreet bewijs leveren dat er in hun geval sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in België in de zin van het EVRM. Verzoekers beperken zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band hebben opgebouwd. dat zij zich geïntegreerd hebben in de maatschappij en dat zij hiervoor de nodige inspanningen hebben geleverd. Met deze algemene, allerminst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen tonen zij echter geenszins in concreto aan dat zij in België een privé- en/of familie- en gezinsleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoekers voorts laten gelden dat het voor hen “quasi onmogelijk” is “om in zijn (haar) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden”, merkt de Raad op artikel 8 van het EVRM niet voorziet in de bescherming van een toekomstig hypothetisch privé- en/of familie- en gezinsleven. Verzoekers maken hoe dan ook het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, waardoor er uiteraard geen schending van dit verdragsartikel wordt aangetoond.” (R.v.V. nr. 82 243 van 31 mei 2012)

Dienaangaande laat de verwerende partij nog gelden dat louter zakelijke of sociale relaties niet volstaan opdat sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven.

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (Rv.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; Rv.S. 15februari2005, nr. 140.615).” (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : Rv.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; Rv.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. Rv.St. 102 840 van 23 januari 2002; Rv.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing heeft inderdaad slechts tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) Inderdaad is het recht op verblijf ondergeschikt aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(...)

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

Verzoeker maakt niet het voorwerp uit van een vrijheidsberovende maatregel, zodat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker geeft geen enkele uiteenzetting over een gezins- of familieleven in België. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gezins- of familieleven in België heeft. Waar verzoeker verwijst naar zijn familieleven in Iran en de onmogelijkheid daarvan omdat hij "bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden", dient te worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds geen verduidelijking geeft over zijn familieleden en anderzijds dat uit de stukken van het dossier blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanspraak. Deze loutere beweringen van verzoeker kunnen geen schending aantonen van artikel 8 van het EVRM op vlak van een familieleven.

Inzake zijn privéleven stelt verzoeker dat hij geïntegreerd is in België. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker België is binnengekomen op 7 juli 2011 en een asielaanvraag heeft ingediend op 8 juli 2011. Verzoekers verblijf werd enkel toegestaan voor de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker brengt alleszins geen elementen bij ter staving van zijn integratie sinds juli 2011. Er kan *in casu* niet worden aangenomen dat er sprake is van een privéleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds 1 jaar in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende verzoekers vijfde middel tot nietigverklaring

In een vijfde middel beroept verzoeker zich op “humanitaire gronden”.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn vijfde middel aanvoert dat hij goed geïntegreerd is in België en alhier een leven zou hebben opgebouwd. Dergelijke beschouwingen zijn uiteraard niet dienstig om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

Immers dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij op grond van humanitaire redenen op het grondgebied dient te worden gedoogd, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat geen nieuw elementen werden voorgelegd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker meent dat hij op grond van humanitaire redenen (integratie, ...) dient te worden gemachtigd tot verblijf, staat het hem vrij daartoe de geëigende procedures te volgen en een aanvraag in te dienen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.4.3. Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad is derhalve niet bevoegd om de bestreden beslissing *“op humanitaire gronden te vernietigen”*. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is. De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen. Het staat verzoeker vrij om bij de bevoegde instantie een aanvraag tot verblijf in te dienen op humanitaire gronden.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET